

Esmicolat (els passos decisius)

Un relat de: [llamp!](#)

Pas a pas enceto el camí que em durà a la veritat oculta, que a la fi, se'm mostrarà pura i neta d'imprecisions. El cel enteranyinat em guia vers aquells boscos de frondositat amorosa, circumdat de cims impassibles i de cingles de sobtada quietud, per les dreteres de la vall on les fronteres manquen de sentit.

A pas ferm decideixo no aturar-me sota cap concepte dubitatiu. Sé on em dirigeixo i res no em farà distreure. Tot està decidit, persistiré obstinadament si cal. No temo quedar-me sense forces, superaré els obstacles que em fan front perquè sé que no hi ha retorn. El camí finalitza on finalitzen els meus propòsits.

A passos cada vegada més esllanguits, durs i carregosos pels genolls, veig la tempesta més a prop, que amanirà un terrabastall, ben aviat, mentre rondo per camins erms, vora la riba del riu i els seus meandres. A mida que camino el bosc es fa present. La tempesta arriba lluminosa, els esglais són tronats i cau un sarcasme torrencial enmig d'aquells boscos de frondositat amorosa, ... en el camí cap al no res, on tot comença quan res acaba i el que acaba no torna a començar.

A pas de tortuga, poc a poquet, però persistent, enfilo camí cap al Nord, quan el temps empitjora, el vent és més insistent i hi ha esllavissades impertinents que intenten frenar-me el pas, on amb prou feines, veig el final que m'espera.

A pas enardit, inconstant i delerós, però protegit per alzines i pins rojos, em sento una mica més asserenat. A baix, el riu creix a marxes forçades i la pollancreda balla amb el vent sinuós. Comença a haver-hi bardisses que em frenen el pas: els boixos, freixes, arços i garrigues se'm creuen en el camí, on també abunden farigola i romaní. M'arrecero en una d'aquelles baumes perquè el fred, la pluja i el vent em castiguen amb un esfereïment que no entén de culpa. És una aturada estratègica per agafar les forces que no m'han de mancar en la croada vers la veritat oculta.

A pas de gegant continuu, sense menystenir aquesta fuetjada a l'esquena que és la tempesta. El camí es va fressant, alhora que es veuen uns prats al fons i la frondositat del bosc minva. S'intueix el meu ínclit destí on les causes finalitzen. Allà, a l'altre costat, hi ha la resposta per la qual m'he delit sempre i amb la que trobo explicació al dolor i a la nàusea.

De retop aturo el pas i encara plou, els núvols, negres com a carbó i els prats, abnegats, vessen aigua a dojo pels canals que desemboquen a la riera principal. Sóc a camp obert, camp de miratges i il·lusions. El cel calamarsades de llumins incendiats. Noto que estic essent observat. Respiro lentament, em trec els meus atuells, em despullo sense més. No sento fred, no sento la fredor del terra, perquè la meva aurèola em protegeix de les agressions exteriors.

Arrenco a córrer, camp a través, a campar amb llibertat! Sense aturar-me, sense patir. Amb decisió i valentia, amb serenitat i autoritat. Segueix plovent, plou a bots i barrals, la humitat és densa, el terra és tou, l'herba és esponjosa, les roques suen i regalimen. No sento dolor, ni nàusees ... Els cruiximents semblen pessigolles, el fang em fa lliscar i anar més ràpid, el vent bufa del meu cantó, la pluja m'empaita. No temo ni dubto ... El destí és a tocar, alço els braços, mantinc l'equilibri, m'entrego, obstinat, a l'hora de la veritat, em sento lleuger, em sento alegre ... Veig la llum, ve la llum!

Video musical de "Weightless" (Mike Oldfield) :